

EEN TWEEDE LEVEN VOOR ICESAVE?

Icesave-bewindvoerder Marinus Pannevis hoopt de internetbank nog te kunnen verkopen aan een Nederlandse bank. Ondertussen wast het personeel van Icesave zijn handen in onschuld.

"Het zou kunnen zijn dat de Icesave-internetsite weer toegankelijk wordt, maar met een andere naam erop. De bank laat de mensen dan weten: u kunt weer over uw saldo beschikken, maar dan onder de naam van een andere bank en met het geld van De Nederlandsche Bank (DNB) uit het Depositogarantiestelsel", zegt Marinus Pannevis, samen met Henk Sliedrecht, bewindvoerder van het gestruikelde Nederlandse Landsbanki-filiaal, waar ook Icesave onder valt, in een interview met FEM.

"Ik ben 60 à 70 uur per week bezig met Landsbanki- en de Icesave-spaarders." Pannevis, werkzaam voor de Amsterdamse vestiging van de wereldwijde juridische dienstverlener DLA Piper, bekijkt met DNB en verschillende Nederlandse banken de overdracht van de Icesave-rekeningen, in combinatie met de Depositogarantiegeden. "We hebben de interesse gepolst. Zeker tien banken waren geïnteresseerd." Een overname kan voor iedereen een winst situatie zijn, meent Pannevis. De bank krijgt er veel klanten en goedkope funding bij. Bovendien zou DNB de vergoeding uit

het Depositogarantiestelsel van ruim 1,6 miljard euro in één keer kunnen uitkeren aan alle spaarders. De overnemende bank zou een bedrag voor de aankoop moeten betalen en wellicht een commercieel gebaar willen maken voor de ongeveer 470 Icesave-spaarders die meer dan 100.000 euro hebben gespaard, en dus deels buiten het Depositogarantiestelsel vallen.

Pannevis, die in de jaren ervoor heeft gewerkt als curator van luchtvaartmaatschappij Air Holland en de mobiele-telefoondivisie van Siemens, die werd verkocht aan het Taiwanese BenQ, weet echter nog niet of het gaat lukken. De tijd dringt want DNB wil vóór de Kerst beginnen met het uitkeren van de vergoeding. Daarnaast zijn de banken verdeeld. Zij draaien op voor de Icesave-vergoeding via het garantiopotje. Sommige banken hebben eerder al aangegeven niets te voelen voor het vergoeden van de schade die is veroorzaakt door een volgens hen gevaarlijk opererende stuntbank. Om dan dat geld ook nog over te maken naar een concurrent, zou voor sommige bankiers een stap te ver zijn. Pannevis: "We bekijken met DNB of het op een praktische manier uitvoerbaar is en of de voordelen opwegen tegen de nadelen. We zijn eigenlijk een langzaam leeglopende ballon aan het verkopen want DNB wil binnenkort gaan uitkeren, maar er is nog een kans dat het uitgevoerd kan worden."

Pannevis moet er als bewindvoerder voor zorgen dat de schuldeisers van Landsbanki, waaronder de 128.000 Icesave-spaarders, hun geld zoveel mogelijk terugkrijgen. Begin oktober sloot de internetbank Icesave haar elektronische deuren, nadat de IJslandse eigenaar Landsbanki door de kredietcrisis in financiële problemen was gekomen. De spaarders kregen de schrik van hun leven. Ze konden ondanks wanhopige pogingen om het geld snel terug te halen niet meer bij hun spaartegoeden komen. Ook tientallen lagere overheden en enkele bedrijven, die deposito's hadden geplaatst bij Landsbanki in Nederland, vroegen zich af waar hun geld gebleven was. 2 Miljard euro leek zich in IJslandse lucht te hebben opgelost. Nederland werd voor het eerst sinds tientallen jaren geconfronteerd met een omgevallen (spaar)bank. Dankzij snel ingrijpen van minister Wouter Bos (Financiën) die de overheidsgarantie tot een maximum van 100.000 euro optrok, bleef een opstand onder de spaarders uit.

Toen de stekker plotseling uit Icesave werd getrokken, hield het personeel op het Amsterdamse hoofdkantoor aan de Zuidas

rekening met het ergste, vertelt Pannevis: "Het personeel was bang voor een *run on the bank*. Daarom werd snel het naam bordje van Icesave/Landsbanki van de brievenbus geschroefd. Ze waren bang voor stenengooiers. Ze brachten de kredietadministratie in veiligheid bij een notaris kantoor. Heel verstandig natuurlijk. Dat van die stenengooiers viel gelukkig mee. De internetgeneratie gooit niet met stenen. Die scheldt via de mail."

Volgens de bewindvoerder was het personeel van Icesave supergemotiveerd toen de bank op 29 mei de aanval opende op de lucratieve Nederlandse spaarmarkt met een omvang van ongeveer 250 miljard euro. Het personeel geloofde in de eigen bank. Pannevis: "Dat ze door sommigen zijn neergezet als IJslandse roofridders heeft ze erg gefrustreerd. Ze vinden dat ze een knappe job hebben gedaan. In een paar maanden tijd is een internetbank opgericht en is 2 miljard euro opgehaald. Dat kun je rustig een overonderend succes noemen."

Dat Landsbanki al enige tijd zwaar onder vuur lag op de financiële markten wegens de te hoge schulden, wisten de werknemers niet, aldus Pannevis. "Ze hadden niet door dat IJsland in moeilijkheden zat. Althans, dat hebben ze mij verteld. Ze moesten een spaarbank runnen. Dat ging ontzettend goed. Daarnaast verleenden ze ook kredieten. Die portefeuille had op een gegeven moment een omvang van 600 miljoen. Als ze geld nodig hadden om het uit te lenen, dan kwam er geld uit IJsland. Dat geld was er altijd."

GEEN AFSPRAAK

Ook wisten de Nederlandse Icesave-directeuren niets van een afspraak met DNB om in het eerste jaar niet meer dan 500 miljoen euro aan spaargeld op te halen, vertelt Pannevis, die onmiddellijk aangeeft het verleden nog niet onderzocht te hebben. Eerder onthulde FEM dat DNB Icesave Nederland wilde straffen omdat ze de afspraak met DNB hadden geschonden. "De directeuren vertellen ons dat zij weleens hebben aangegeven 500 miljoen euro hopen op te halen,

DE OPSPLITSING VAN LANDSBANKI OP IJSLAND LIJKT OP DISCRIMINATIE TEGENOVER NIET-IJSLANDERS

maar dat zij nooit hebben gezegd dat ze zouden stoppen na het bereiken van een bepaalde hoeveelheid", aldus Pannevis. "Ik kan er verder geen uitspraken over doen, want we hebben het nog niet onderzocht, maar het beeld dat ik nu zie is dat DNB zegt: de jongens (directeuren van Icesave Nederland, red.) hebben zich niet aan hun afspraak gehouden, en dat de jongens zeggen waar staan die afspraken?"

Pannevis merkt tijdens zijn werk als bewindvoerder dat de verhouding met IJsland soms ook moeilijk is. Landsbanki, dat voordat het onderging een vermogen van 32 miljard euro had, is door de IJslanders gesplitst, waarbij gezonde IJslandse delen uit het oude Landsbanki-vehikel zijn gehaald. Door de actie worden schuldeisers uit onder meer Nederland benadeeld, vindt hij. "Juridisch zijn daar grote vraagtekens bij te zetten. Bepaalde schuldeisers zijn daardoor bevoordeeld omdat ze gewoon over hun geld kunnen beschikken. De splitsing in een 'old' en een 'new' Landsbanki staat toch wel ter discussie. Het is een doorstart en daarvoor moet de nieuwe bank, die toen op IJsland is ontstaan, een keer betalen. Hoeveel en wanneer, dat moet allemaal nog worden uitgemaakt. Feitelijk kun je zien dat de IJslandse bedrijven en particulieren, die zijn overgedragen aan de nieuwe bank, wel over hun geld kunnen beschikken, en alle schuldeisers, die bij de oude bank bleven niet. Dat lijkt op discriminatie."

Op zich is voor die gang van zaken iets te zeggen, meent Panne-

ICESAVE
IN NL

KORT AVONTUURTJE

29 mei: Icesave start in Nederland

juni/augustus: FEM onthult de zwakke plekken van de IJslandse bankensector.

7 oktober: Icesave Nederland staakt haar activiteiten.

13 oktober: DNB benoemt bewindvoerder. 128.000 spaarders kunnen niet meer bij hun vermogen van 1,7 miljard. Overheden en bedrijven verliezen 250 miljoen euro.

Marinus Pannevis hoopt er op termijn uit te komen met de IJslandse autoriteiten.

vis. De betaalautomaten op IJsland moeten blijven draaien, anders kunnen de mensen hun dagelijkse boodschappen niet doen, weet de bewindvoerder. Hij kan zich echter voorstellen dat deze actie nog een juridisch staartje krijgt. Niet alleen de spaarders worden benadeeld, ook obligatiehouders en andere crediteuren die geld te goed hebben van Landsbanki zouden in actie kunnen komen.

Tot nu toe richt hij zich vooral op de lopende zaken. Vorige week zijn 164.000 – sommige spaarders hebben meerdere rekeningen – e-mails verstuurd met een informatiebulletin voor de spaarders. Pannevis heeft nog geen tijd gehad om zich met complexe juridische zaken bezig te houden. De zichzelf als ‘pragmatische man’ omschrijvende bewindvoerder hoopt er op termijn uit te kunnen komen met de IJslandse autoriteiten. In zijn ogen moet er

**‘BIJ ICESAVE IN
AMSTERDAM
WAREN ZE LETTERLIJK
BANG VOOR
STENENGOOIERS’**

toch geld te halen zijn uit een Landsbankiboedel van 32 miljard euro. “Iedereen denkt nu: wat is er met die 32 miljard euro gebeurd? Dat geld zal niet weg zijn. Het kan behoorlijk gedaald zijn door de sluiting van de bank, de kredietcrisis en de val de IJslandse kroon. Op een gegeven moment komen er toch substantiële bedragen binnen via de kredietportefeuilles van Landsbanki in de verschillende landen. Ook onze kredietportefeuille van 600 miljoen euro is niet waardeloos.”

De rente en aflossingen van de leningen zijn nodig om de schuldeisers af te betalen. Berichten als zou er volgend jaar al 6 miljard euro beschikbaar zijn, waardoor de groep spaarders met meer dan 100.000 euro zijn geld terugkrijgt, kan hij niet bevestigen. “Ik sprak de IJslandse beheerder van het Landsbankivermogen. Die zei: ‘Het enige wat ik weet is dat er 32 miljard vermogen is geweest, maar hoeveel geld er binnenkomt en wanneer, is niet bekend. Laat staan wanneer dat kan worden uitbetaald.’” Een ding weet Pannevis wel heel zeker: de afwikkeling van Landsbanki en Icesave Nederland gaat nog jaren duren.

[**WALTER.DEVENIJS**@REEDBUSINESS.NL]

[**EDIN.MUJAGIC**@REEDBUSINESS.NL]

STUKJE TOEKOMST

‘Wees bang als anderen hebzuchtig zijn, en wees hebzuchtig als anderen bang zijn’, adviseert Warren Buffett aan iedereen die het maar wil horen.

MARS VAN GRUNSVEN

woont sinds 2005
in New York en is
correspondent
voor FEM en
De Pers

Oftewel, het is de ideale tijd om de portemonnee te trekken. Buffetts tweede advies is: koop Amerikaans. ‘Dit is het moment om voor een spotprijs een stukje van Amerika’s toekomst te kopen.’ Dat het hem menens is, bewees Buffett toen hij eind september enkele miljarden dollars in Goldman Sachs en General Electric stak. Natuurlijk hoeft ik niet te doen wat Buffett zegt, maar verleidelijk is het wel. Al is het alleen maar omdat het

binnen handbereik is. Want ook ik kan hebzuchtig zijn en Amerikaans kopen. Al maanden heb ik een antiek sleebed op het oog dat online door een zekere Shabby Chic Queen wordt aangeboden. Afgaande op de beschrijving en foto’s is het een fraai bed, van vóór de oorlog en nog compleet ook. Andere kapers op de kust zijn te bang om toe te slaan, getuige de dalende prijs: in drie maanden tijd is het van 450 naar 245 dollar gegaan. Het jakkert mijn hebzucht alleen maar aan.

Ik besluit te investeren – het bed is ten slotte antiek – maar wil eerst weten of het wel Amerikaans is. Dat is het, beweert Shabby Chic Queen, die

*Ook ik kan
hebzuchtig zijn en
Amerikaans kopen*

Robert blijkt te heten. Hij biedt aan het diezelfde avond te brengen. Kosteloos, en als ik het niet wil, dan laadt hij het gewoon weer in zijn truck. Om een uur of negen gaat mijn telefoon. Het is Robert, verdwaald. Als inwoner van

het plaatsje Cinnaminson, onder de rook van Philadelphia, kent hij de weg niet zo goed in Brooklyn. Mijn god, denk ik, die man is al meer dan twee uur onderweg om een bed te slijten. Mijn gène groeit als hij een half uur later uit zijn overjarige bestelbusje rolt. Shabby Chic Queen blijkt de 70 al ruim gepasseerd. Hijgend sleept hij de onderdelen van het bed mijn portiek in, mijn hulp wegwuivend. Daar staan we dan: de bejaarde uit Cinnaminson en de correspondent uit Nederland. Ik inspecteer het nog niet geassembleerde bed en zie dat het op verschillende plekken beschadigd is – niet dusdanig dat ik het niet meer wil hebben, maar genoeg om het voorzichtig te melden. “Dat is juist de charme”, zegt Robert. “Het is de shabby chic look, maar u mag het voor 200 dollar hebben.” Ik kijk weer naar het bed en vraag me af: waarop moet mijn matras rusten? Op die twee planken? Is dit bed wel compleet? Nee, bekent Robert, maar het is een compleet ornament. “U moet nog wel een boxspring kopen.” Nu is mijn empathie met de oude baas toch echt verdwenen. “Dan hoeft ik het niet”, zeg ik. Uiteindelijk betaal ik 100 dollar voor het ornament. De volgende dag koop ik voor 50 dollar een boxspring in het American Warehouse, dat opheffingsuitverkoop heeft. Ik loop de winkel uit samen met een grote zwarte kerel met grijs kroeshaar, die voor 10 dollar bereid is de boxspring op een steekkar naar mijn huis te rijden. Heb ik toch maar mooi voor een spotprijsje een stukje van Amerika’s toekomst gekocht.